

DE VROUW VAN HET MEER

(Lady of the Lake)

Thriller in vier bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE VROUW VAN HET MEER (LADY OF THE LAKE)** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

JAMES ARNOLD - kunstschilder. Vijftiger

JOYCE - zijn dochter. Rond de twintig jaar

FIONA - zijn vrouw. Midden veertig

EVELYN WOOTERS - buurvrouw. Middelbare leeftijd

ALEXANDER MORTON - onderzoeker. Leeftijd onbelangrijk

MARY FOULDERS - vriendin van Joyce. Rond de 20 jaar

TRACY SPELMAN - vriendin van Joyce. Leeftijd rond de 20 jaar

Alle bedrijven spelen in hetzelfde decor.

Als achtergrondmuziek/muziek in de pauze/entre-acte muziek wordt aangeraden het "FORELLENKWINTET" van Schubert. (Heeft symbolische betekenis)

DECOR:

Een serre met veel glas en ramen, die uitzicht biedt op een schitterend, door heuvels omgeven meer ergens in Engeland. Veel invallend licht ook, want de serre ligt op het noorden en is in gebruik als atelier van kunstschilder James Arnold. Schildersezels met geheel of gedeeltelijk voltooide werken. Wellicht een tekentafel. Een tafel vol met tubes, potten verf, penselen, poetsdoekjes terpentijn. Een beetje rommelig, maar wel gezellig. Een tafel met een paar hoge stoelen en één of twee makkelijke stoelen, mogelijk een oude bank (chaise longue?) met daarover gedrapeerd veelkleurige grand-voularts. Een grote smeedijzeren kandelaar op de grond met een paar deels opgebrande kaarsen. Droogbloemen. Een hertengewei aan de muur. Een thee- of bartafeltje met wat glazen en flessen drank. Deur links en rechts, openslaande deur midden achter die toegang geeft tot het terras, grenzend aan het meer. Als het doek opengaat staat James Arnold met zijn rug naar het publiek voor een schildersezel, bezig aan een landschapschilderij, voorstellende het meer. Het doek is zo goed als voltooid. Olieverf of aquarel, dat is ter beoordeling van de regisseur. Na enige seconden komt zijn dochter Joyce het atelier binnen (door deur of via coulissen, dan komt ze als het ware vanuit het huis het atelier binnenstappen) met een net ontvangen nog opgevouwen krant in de handen. James merkt haar in eerste instantie - al schilderend - niet op. Dochter kijkt even vanaf een afstandje toe.

EERSTE BEDIJF

JOYCE: Hai pap...

JAMES: (*brommerig*) Hmmm

JOYCE: Hoe hoe.... Ik ben het.... Joyce.

JAMES: (*kijkt niet om, schildert geconcentreerd verder*) Ja..... Wat is er....

JOYCE: Druk bezig?

JAMES: (*doorschilderend*) Zoals je ziet....

JOYCE: (*na enige aarzeling*) Wordt best mooi.... Maar zoiets heb je toch al zo vaak geschilderd?

JAMES: (*doorschilderend*) Ik denk al zo'n kleine vijftig keer.... Misschien wel een kleine honderd keer... Maar wat maakt dat uit? Het verkoopt goed, gezicht op het meer... Een kunsthandelaar uit Amsterdam heeft er tien van besteld... In Antwerpen willen ze er vijf hebben en die galeriehouders in Bern wil ze ook graag verkopen...

JOYCE: Allemaal dezelfde?

JAMES: (*beëindigt zijn werkzaamheden, veegt z'n handen af aan een doek, zet penselen in een pot met water of terpentijn en legt zorgvuldig zijn palet of verdoos neer. Keert zich om naar zijn dochter, en naar het publiek*) Nee, natuurlijk niet... Het meer in de zomer met uitbundig begroeide oevers, het meer in de herfst met veel bruin en geel, het meer in de winter als het dichtgevroren is, het meer bij storm en regen, het meer als het gesneeuwd heeft, het meer in de vroege ochtendnevels... Mogelijkheden te over...

JOYCE: Heb je al ontbeten?

JAMES: Nee, dat wil ik juist gaan doen... Ik kon slecht slapen vannacht en ik was blij dat het licht werd... Ik ben om een uur of zes opgestaan en ben gaan schilderen.

JOYCE: (*horloge raadplegend*) 't Is nu bij negenen. Heb je nog niets gehad?

JAMES: (*grinnikend, met het hoofd knikkend richting bartafeltje*) Jawel... Een klein opfrissertje kon ik wel gebruiken...

JOYCE: (*bestraffend*) Je moet niet zoveel drinken... Als je dorst heb, neem dan een kop thee...

JAMES: (*vol afgrijzen*) Brrr....

JOYCE: Of zet even koffie...

JAMES: (*gruwend*) Koffie op m'n nuchtere maag. Zeg, wil je me dood hebben?

JOYCE: (*mopperend*) Altijd die drank...

JAMES: Lekker. (*kijkt om naar het schilderij waar hij net mee bezig was*) Ik ga zo met je mee. Ik wil alleen even.. Wacht.. (*grijpt een penseel*).

Verandert wat aan het geschilderde. Onderwijl vouwt Joyce de krant open. Leunt ergens tegenaan of neemt ergens plaats. James hoort het kraken van de krant en kijkt, al schilderende - naar Joyce) Nog wat nieuws in de krant?

JOYCE: *(lezend en bladerend)* Hmm... Nee... Het is een beetje komkommertijd... Hee. Verdraaid. Nee maar... Ha ha ha.

JAMES: Wat is er?

JOYCE: We staan in de krant.

JAMES: We staan in de krant? Wie staat in de krant? Wij?

JOYCE: Nee... Het dorp staat in de krant. Ons dorp.

JAMES: Ons dorp? Waarom?

JOYCE: *(lezend)* Wacht nou even.. Hmm... hmm... Harvey Barnes, de uitbater van The Golden Pond...

JAMES: Plagiaat. Heeft-ie gepikt van die film "On golden pond" met Henry Fonda...

JOYCE: *(verbaasd)* Een vrouw zonder hoofd?

JAMES: *(teleurgesteld)* Nee hè...

JOYCE: *(prevelend)* De vrouw van het meer...

JAMES: Ja hoor... Net wat je zegt... Kokkommertijd. Het Monster van Loch Ness is zeker ook weer opgedoken? En er zijn zeker ook weer vliegende schotels gesignaleerd?

JOYCE: *(licht geamuseerd)* Nee, luister... Harvey Barnes, eigenaar van "The golden Pond" en een aantal gasten beweren dat het café gisteren werd bezocht door een vrouw zonder hoofd... Ze had het hoofd onder haar arm en ze vroeg - dat hoofd, neem ik aan - of iemand haar echtgenoot had gezien...

JAMES: *(handen afvegend naar haar toe komend)* Ja ja... Oud verhaal...

JOYCE: Harvey Barnes verklaart dat hij, evenals zijn gasten, niets had gedronken...

JAMES: *(spottend)* Ha ha. Harvey Barnes is dronken, of bezig het te worden... Die man is altijd zo in de olie, dat niemand meer weet hoe hij er nuchter uitziet...

JOYCE: *(lachend verder lezend)* "De oude legende van de Vrouw van het Meer lijkt weer op te duiken... De laatste verschijning van de Vrouw dateert - volgens de archieven van The Star uit 1937.... Opmerkelijk is echter, dat de verschijning, altijd in middeleeuwse kledij, nu verscheen in redelijk moderne kleding, zeker van zo'n twintig jaar terug...

JAMES: Spoken gaan waarschijnlijk ook met hun tijd mee....

JOYCE: *(waardierend)* Een heel artikel... Een foto erbij van Harvey Barnes en z'n café...

JAMES: Een slimme zet van Harvey... Een beetje gratis publiciteit is nooit weg... En de krant is blij met zo'n verhaal. 't Vult.

JOYCE: (*nieuwgierig*) Wat is dat voor een legende, van "De Vrouw van het Meer?" Daar heb ik nog nooit van gehoord...

JAMES: (*schouderophalend*) Gewoon. Eén van de talloze spookverhalen die er in Engeland verteld worden.

JOYCE: Ken jij die legende?

JAMES: Ja, een beetje... Wel eens wat over gehoord van m'n grootvader...

JOYCE: (*gretig*) Vertel eens...

JAMES: (*nadenkend*) Ja, bij god... Hoe was dat ook alweer... Nou ja, om kort te gaan: Hier bij het meer moet in de tijd van de kruisvaarders een kasteel hebben gestaan. Zeggen ze, want resten zijn er nooit gevonden, terwijl er serieus naar gezocht is. Goed, De Heer van dat kasteel ging ter kruistocht en deed zijn vrouw een kuisheidsgordel om. Dat ging zo in die dagen. Na drie jaren kwam hij thuis en had zijn vrouw net een baby gekregen. Dat was natuurlijk wat merkwaardig. De Heer ontstak in grote woede. Het liet het kind - een jongetje naar een klooster in de buurt brengen en hij onthoofdde zijn vrouw, en gooide haar - waarschijnlijk met kuisheidsgordel dan zonk ze beter - Ha ha, in het meer. Dat is wat ik ervan weet. En het verhaal gaat nu dat op mistige avonden in de herfst en winter de geest van die vrouw rondspookt aan de oevers van het meer, op zoek naar haar echtgenoot en haar kind. Zoiets is het geloof ik.

JOYCE: (*huiverend*) Een echte spookgeschiedenis...

JAMES: (*opgewekt*) Juist. En Harvey heeft zeker een krant uit 1937 gevonden en dacht: Kom, zo'n dikke 60 jaar later kan ik die Vrouw van het Meer wel eens gebruiken om een beetje reclame voor m'n zaak te maken... De handige bliksem...

JOYCE: Ik heb dat verhaal overigens nog nooit gehoord.

JAMES: Nee, natuurlijk niet... Zulke verhalen werden vroeger verteld als men bijeen zat rondom het knappend haardvuur en de wind en de regen rondom het huis joegen... Knappende haardvuren zijn vervangen door Centrale Verwarming, door het dubbele glas hoor je niet meer wat er buiten gebeurt en wie is er 's avonds nog thuis? De jeugd zit in de disco en de ouderen dutten voor de televisie.

JOYCE: Alsof ik zoveel weg ben...

JAMES: (*haalt er aan*) Nee, dat is zo... Jij bent de uitzondering die de regel bevestigt... Jij zou wel eens wat méér uit mogen gaan... Een leuke meid van 23... Zonder vriendje...

JOYCE: (*verstijvend*) Na die affaire met Simon heb ik er voorlopig mijn buik van vol...

JAMES: Dat begrijp ik.

JOYCE: (*opgewekt*) Ik vind het 's avonds best gezellig met jou en met

Fiona...

JAMES: (*blij*) Dat is fijn te horen. En over Fiona gesproken... Zullen we eens kijken of we bij haar wat te ontbijten kunnen krijgen?

JOYCE: Doen we. (*beiden af. Joyce laat de krant liggen. Even pauze. Evelyn Wooters op. Dat is de buurvrouw, een gezellige vrouw van middelbare leeftijd met het hart op de tong. Een soort huisvriendin. Zij komt van buiten, dus via één van de deuren in de serre*)

EVELYN: Joehoe. Meneer Arnold? Wel heb ik ooit.... Zie ik hem net nog staan praten met zijn dochter Joyce, en is-t-ie zo maar verdwenen. Ik kijk nog. Ik zeg nog tegen Joe, mijn man, ik zeg nog "ik ga nog even naar Meneer Arnold" zeg ik nog, "om hem te vertellen dat er gisteren een meneer naar hem gevraagd heeft... Een meneer uit Londen..." Is ie weg... Snap je dat nou... Met z'n dochter.... Een leuke meid is dat.... Ach, zo'n schoondochter zou je moeten hebben... Zou een prima vrouw zijn voor mijn William.. Of mijn Brian... of mijn Steve... Drie zonen... Rond de dertig en nog alle drie thuis.... "t Is zo gezellig bij jou, Ma" Ja ja.... en makkelijk... Voor het eten, voor de was, voor als je aan het eind van de maand een beetje krap zit.. Joe klaagt niet gauw, maar laatst zei-t-ie toch: "Wanneer lazeren jullie eens op?" zei ie... Was een beetje cru... Maar gelijk had-ie wél... 't Is hier anders weer een aardige rotzooi... Maar ja... iets weggooien zonder toestemming van Meneer Arnold... 'k Mag anders wel blij zijn, dat ik hier komen mag... In het atelier... Mevrouw Fiona komt hier nooit... Die kijkt wel uit... Nee. Ik ga niet schoonmaken ook. Ik kom straks wel terug, als Meneer Arnold er weer is... He... Rondslingerende krant.. en kijk, de Star van deze morgen... Verrek... Kijk nou... Een foto van Harvey Barnes... Hi hi hi.... Daar heb ik nog mee gevreeën toendertijd... Hi hi hi... Als Joe dat eens wist... (*leest grinnikend, maar wordt stilaan wat serieuzer, leest zwijgend verder. James en Joyce terug op het toneel. Joyce met een groot dienblad waarop een theepot, een paar bekers, een stapel sandwiches. Zet blad neer*)

JOYCE: (*prijzend*) Nou, kijk toch eens... Dat is toch aardig van Fiona om dat klaar te zetten voordat ze naar Londen moest..

JAMES: (*fronsend*) Wat moet Fiona in Londen? Nou ja. (*haalt de schouders op*) Ik hoor het nog wel. Vreemd. Niets over verteld.

JOYCE: Misschien praten over dat contract... Weet je wel... Die balletten tijdens de kerstshow op de televisie...Heeft ze verleden jaar toch ook zo lang over moeten onderhandelen?

JAMES: (*broedend*) Nee, dat was allemaal al in kannen en kruiken.... Merkwaardig...

JOYCE: (*bemerkt nu Mevrouw Wooters, die nog steeds geconcentreerd zit te lezen en hen niet heeft horen binnen komen*) Hee, dag Mevrouw

Wooters...

JAMES: (*verrast*) Evelyn... Jij hier al zo vroeg.. (*Evelyn kapt hem af met een kort handgebaar*)

EVELYN: (*gehaast*) Stil... Laat me lezen...

JOYCE: Wat lees je? (*geamuseerd*) Het verhaal van Harvey Barnes en zijn Vrouw van het Meer?

JAMES: (*schenkt zich thee in, pakt een sandwich*) Kul verhaal...

EVELYN: (*ernstig*) Dat is niet zo mooi. (*stopt met lezen*) Daar ben ik niet blij mee.

JAMES: (*etende met gedeeltelijk volle mond*) Waar ben jij niet blij mee, Evelyn?

EVELYN: Met dat verhaal.

JOYCE: (*lachend*) Vader zegt dat in de stille tijd dergelijke verhalen altijd opduiken. Net zoals bij het Monster van Loch Ness...

EVELYN: (*beslist*) Dit is veel erger.

JOYCE: Hoe bedoelt U?

EVELYN: Altijd, als de Vrouw van het Meer verschijnt, gebeurt er iets zeer onaangenaams... Dat weet ik van mijn grootvader en die had het weer van zijn moeder... In de vorige eeuw is ze drie maal verschenen... Eén keer vlak voor het uitbreken van een hongersnood... één keer vlak voor een overstroming... en één keer vlak voor het uitbreken van de Krim-oorlog.

JOYCE: (*bewonderend*) Dat U dat nog weet.

EVELYN: Zulke verhalen hoorde je vroeger, als je met het hele gezin om de keukentafel zat... En buiten gierde de wind...

JAMES: Wat zei ik je?

JOYCE: Wilt U ook een kopje thee, Mevrouw Wooters?

EVELYN: (*met tegenzin*) Nee, dank je... Dat verhaal maakt me helemaal van streek... En dat voorval uit 1937, dat weet ik nog goed... Dat heeft m'n moeder me wel zo dikwijls verteld...

JAMES: (*nu ook benieuwd*) Wat was dat dan, Evelyn?

EVELYN: (*verbaasd*) Weet U dat niet? Ach, natuurlijk, U bent niet van hier, U bent import...

JAMES: (*schamper, tot Joyce*) Hoor haar... Import... Ik woon hier al zo'n beetje ruim 30 jaar.... En nog steeds vragen ze je "Van wie ben jij er eentje" en noemen ze je import.... Die mentaliteit is ook hardnekkig, hoor...

JOYCE: (*ongeduldig*) Stil nou...

EVELYN: Het stond destijds in alle kranten, zei m'n moeder.... Er was een rijke Herenboer, Irvin Heresford, die een hartstochtelijke verhouding kreeg met een zigeunerin... Een beeldschone vrouw... Zijn eigen vrouw en zijn twee dochters waren er tegen, héél fel... Dus

schoot hij ze met z'n jachtgeweer dood en gooide hun lichamen in het meer...

JAMES: (*spottend*) Er zijn me wat lijken in dat meer gedumpt...

EVELYN: Ja, een drievoudige moord... Maar het kwam uit... Heresford werd gearresteerd en opgehangen... Die zigeunerin pleegde zelfmoord... Uit wraak staken de zigeuners de boerderij van Heresford in brand... Die is toen totaal verwoest... Die boerderij heeft gestaan waar nu ongeveer het café van Harvey Barnes staat.

JOYCE: (*opgewonden*) Wat een griezelige verhalen allemaal... Ook wel erg romantisch... Hoe gaat het verder, mevrouw Wooters?

EVELYN: M'n lieve kind, twee jaar later brak de oorlog uit... De landerijen van Irvin Heresford werden toen gebruikt als vliegveld.. De Duitse jagers en bommenwerpers konden hier niet komen, dus het was hier betrekkelijk veilig... Er zijn hier toen nog kinderen uit de grote steden geëvacueerd geweest... Die waren hun huis in Londen bij voorbeeld uit gebombardeerd... Stenen van de boerderij van Irvin Heresford zijn nog gebruikt voor de bouw van The Golden Pond van Harvey Barnes. Van die grote, roodbruine natuurstenen...

JAMES: Zijn dat natuurstenen? Het lijken mij meer van die ouwe kloostermoppen, die ik wel eens in Frankrijk heb gezien bij kloosters en kastelen...

EVELYN: Hoe dan ook.... Een verschijning van De Vrouw van het Meer voorspelt niet veel goeds.

JAMES: Bakerpraatjes.

JOYCE: Griezelig.

EVELYN: Ach... 't kan natuurlijk allemaal bijgeloof zijn... Mijn moeder zaliger geloofde er heilig in... Maar ja... Die heeft ook geloofd - de hele oorlog door - dat die oorlog in zes weken voorbij zou zijn... En die oorlog duurde zes jaar....

JAMES: Wilde je schoonmaken, Evelyn?

EVELYN: (*afwerend*) Nee, meneer Arnold... U bent nog zo druk bezig, zie ik... U moet me maar even een seintje geven als u zover bent... Maar er is nog iets...

JAMES: (*verbaasd*) Ja? Zeg het maar...

EVELYN: (*wat verlegen draaiend*) Eh... tja... Dat gaat meer Joyce aan, denk ik.

JOYCE: (*vriendelijk*) Wat kan ik voor U doen?

EVELYN: (*verlegen*) Eh... Tja... Het gaat zo, de jongens. Eh... Mijn jongens, ziet U, Ja. Ze willen een groot feest geven. Buiten. Aan de oevers van het meer. En nu zoeken ze meisjes. Om mee te dansen en zo. Ja, niets bijzonders of zo... Geen rare bedoelingen... Gewoon... Gezellig. Een barbecue, met hapjes en drankjes en zo... Maar voor de

jeugd, snapt U wel, juffrouw Joyce... Niet voor ons ouderen. Nee.

JAMES: (*quasi-kreunend*) Nee he... Weer zo'n "beach-party" met van die kneiterharde muziek alsof er een bommenwerper overkomt en zijn lading in je achtertuin lost...

JOYCE: (*vermanend*) Paps... Leer nu toch eens dat er ook mensen zijn die naar wat anders willen luisteren dan naar het Forellenkwintet van Schubert, waar jij helemaal idolaat van bent...

JAMES: (*brommerig*) Dat is tenminste heerlijke muziek... Daar heb ik mijn mooiste schilderijen bij gemaakt... Maar goed... Je zult wel gelijk hebben... Op die avond gaan Fiona en ik wel naar The Golden Pond van Barnes... 's Kijken of wij die Vrouw uit het Meer niet te spreken kunnen krijgen.. Of zij er niet wat aan kan doen dat jongelui op feestjes fatsoenlijke muziek draaien...

EVELYN: Daar moet U niet mee spotten, meneer Arnold.

JOYCE: (*aardig*) Ik vind het een leuk plan, mevrouw Wooters en ik kom graag... Vader vindt toch al dat ik meer uit moet gaan...

JAMES: Uitgaan, uitgaan... 't Is verdorie zowat in je eigen achtertuin...

JOYCE: En wanneer is het?

EVELYN: Zaterdag over een week, 't Begint al vroeg in de middag... Ze hebben een bandje geregeld...

JAMES: (*geamuseerd geschrokken*) O mijn lieve God...

EVELYN: Met een zangeres....

JAMES: (*plagend*) Vluchten!!!

EVELYN: En.. O ja, juffrouw Joyce... Eh.. Tja... Of U nog wat meisjes wist, vroegen de jongens...

JOYCE: (*nadenkend*) Nog wat meisjes... Ik zou niet weten... Oh wacht. Ik kan Mary vragen, van het postkantoor... En Tracy, de dochter van de boswachter...

EVELYN: (*goedkeurend*) O, dat zijn heel aardige meisjes. Dat zullen de jongens leuk vinden.

JAMES: (*schertsend*) Aan het koppelen, Evelyn?

EVELYN (*snuivend*) Nou, dat niet, meneer Arnold... Maar als ze het huis uit zijn geef IK een feest.... Beste jongens, ik houd veel van ze, maar je zou ze soms... Laatst nog. Waren Joe en ik een dagje weg. Komen we terug, is de aanrecht vol afwas en de koelkast leeg, inclusief Joe's drankvoorraad. Dan zijn ze "gezellig even wezen eten" en in plaats van op te ruimen ligt er een briefje... (*sarcastisch*) "Jammer dat jullie er niet waren." Alle voetbalwedstrijden moeten bij ons in de voorkamer worden bekeken, want daar staat een breedbeeld tv. Joe en ik geven niets om voetbal. Wij kunnen fluiten naar die leuke film die op zo'n avond op een ander net wordt vertoond. Ze gaan ook eindeloos in bad, Joe heeft zo'n groot twéé-persoons bubbelbad geïnstalleerd. Verleden

jaar. Daar heb ik persoonlijk al één keer ingezeten. De badkamer lijkt meer op een wasserij en een uitdragerij, dan op iets anders. Koppelen? Nee, meneer Arnold, maar als U ze wilt overnemen, dan krijgt U van mij geld toe. (*James en Joyce lachen smakelijk. Evelyn lacht ook maar mee*)

JOYCE: Ik zal m'n best doen.

JAMES: Voor zoveel leed ruim ik graag een avond het veld.

EVELYN: Dan ga ik maar. O ja, er was nog wat meneer Arnold.. Toen U gisteren varen was op het meer, is er iemand voor U geweest... Een heer uit Londen.

JOYCE: (*proestend*) Een heer? Wat zegt U dat leuk...

JAMES: Uit Londen?

EVELYN: Ja, zo'n echte Heer... Keurig in het pak, met bolhoed en paraplu... Zo zie je ze hier niet lopen...

JAMES: (*verbaasd*) En die moest mij hebben? Of kwam hij voor Fiona.

EVELYN: (*ijverig*) Nee, hij vroeg speciaal naar U. Naar James Arnold, de kunstschilder... Ik zei dat U waarschijnlijk op het meer aan 't vissen en varen was en dat Uw eh... vrouw, zal ik maar zeggen, ook niet thuis was... Hij kwam nog wel terug, zei hij... En weg was-t-ie... Hij zei alleen maar dat-ie uit Londen kwam...

JAMES: Heeft hij geen naam genoemd? (*Evelyn schudt ontkennend het hoofd*)

JOYCE: Misschien een klant... Of een kunstkenner.... een galariehouder?

JAMES: (*peinzend fronsend*) Meestal bellen die van te voren.... Ik ben regelmatig weg... Het risico van voor niets komen, helemaal uit Londen... Vreemd... En geen naam noemen... Ook geen kaartje achtergelaten?

EVELYN: Nee, niets. Hij was zo weer weg nadat ik hem gesproken had.. Maar ik had hem al een tijd in de gaten... Hij was niet van hier...

JOYCE: (*geamuseerd*) O je... "Van wie ben jij er eentje?"

EVELYN: Hij liep om Uw huis heen, en heeft een hele tijd staan kijken. Hij schreef dingen op in een boekje.

JAMES (*zuchtend*) Onbegrijpelijk. Ik ken niemand in Londen.

JOYCE: Een journalist....

JAMES: Ik merk het wel.

EVELYN: Dan ga ik maar... Dag meneer Arnold. Dag juffrouw Joyce. Ik zal de jongens vertellen dat U komt volgende week zaterdag... En dat U zult proberen twee vriendinnen mee te nemen... (*Evelyn af*)

JOYCE: (*haar nakijkend*) Een beste buurvrouw, die Evelyn Wooters.

JAMES: (*hoofdschuddend*) Wie kan dat nou toch in vredesnaam geweest zijn..?

JOYCE: Breek er je hoofd maar niet over... *(pakt de ontbijtspullen weer op het dienblad)* Ik breng dit weer terug naar de keuken. Jij gaat weer schilderen neem ik aan?

JAMES: *(peinzend)* Eh... Tja. *(wat verstrooid)* Misschien wel ja. Ik weet het niet. Ik ben een beetje uit m'n doen. Eh... Ik weet niet of m'n hoofd er naar staat...

JOYCE: *(verlaat hoofdschuddend met blad en ontbijtspullen het atelier. Joyce dus af)* Kunstenaars... *(James kijkt rond. Loopt naar CD-speler en drukt een paar knoppen in. Het Forellenkwintet klinkt. James denkt na. Doet wat nerveus aan. Is niet op zijn gemak. Kijkt naar z'n schilderwerk. Kijkt de zaal in. Praat voor zich uit)*

JAMES: Verdomme. Daar word ik zo bloednerveus van. Dat soort onaangekondigde bezoeken. Ze kunnen toch hun naam noemen. Of een kaartje achterlaten. Of zeggen waarvoor ze komen. Dat die Evelyn dat nou niet eventjes vraagt. En dat uitgerekend gisteren Fiona ook weg was... Verdomme. Verdomme verdomme VERDOMME!!! *(is nerveus, stoot een pot met penselen om. Frommelt nerveus een doek in elkaar)* Nee, 't is te gek. Dat kan niet. Maar toch... *(Fiona verschijnt. Zij is de levensgezellin van James. Een stijlvolle vrouw maar ze straalt iets kils uit. Iets berekenends)*

FIONA: *(koel)* Ah... Je hebt de ontbijtspullen gevonden, zag ik. *(James schrikt geweldig)*

JAMES: Jezus!!! Wat laat je me schrikken. Ik dacht dat jij naar Londen was?

FIONA: Dat wilde ik ook. Maar ik vertrouw de auto niet. Allemaal rare geluiden als ik een scherpe bocht naar rechts neem... Ik heb Londen afgebeld en heb de auto naar de garage van Swallows gereden met het vriendelijke doch dringende verzoek de auto snel en goed te repareren, maakt niet uit wat het kost. En Swallows heeft me met zijn servicewagen weer naar huis gebracht. Wat is er? Wat doe je schrikkerig?

JAMES: *(gespeeld ferm)* Niets. Nee, er is niets...

FIONA: *(hem vriendelijk dreigend aanhalend)* Jamesy-boy... Niet liegen... Daar ken ik je te goed voor... Wat is er aan de hand...

JAMES: *(tegenstribbelend)* Ach, niets... Maar ik slaap de laatste tijd zo beroerd... Afgelopen nacht ook... En dan komt die gekke Evelyn Wooters nog eens met haar verhalen over de Vrouw van het Meer... Heel verhaal over in de krant.. Die dronkelap van een Harvey Barnes zegt haar gezien te hebben... 't Staat in de Star...

FIONA: *(spottend)* Het gevoelige kunstenaarszieltje kan daar niet tegen?

JAMES: En een onbekende vent uit Londen heeft hier rond gekoekeloerd en heeft naar me geïnformeerd, zegt Evelyn.

FIONA: Zo zo.

JAMES: Ja. Zo zo. Ik houd daar niet van. Ik word zenuwachtig van zulke dingen.

FIONA: Dat is toch nergens voor nodig...

JAMES: Dat zeg jij.

FIONA: Dat zeg ik, ja. Er is beslist niets om je ongerust over te maken. Alles gaat toch prima? Jij krijgt opdracht na opdracht, je kunt het niet aanleveren en je kunt je eigen prijzen vragen. Dat is wel eens anders geweest. We kunnen ons eindelijk financieel eens wat meer permitteren zonder dat het in de gaten loopt. Als de reparatie van de auto te kostbaar wordt, heeft Swallows nog een leuke inruilauto zijn...

JAMES: Ik durf het me niet te veroorloven.

FIONA: Jouw voorzichtigheid grenst aan het ziekelijke.

JAMES: Daarmee ben ik twintig jaar schadevrij doorgekomen... Een bewijs dat ik goed heb gehandeld.

FIONA: Na twintig jaar, wat zeg ik, na dik twintig jaar is er niemand meer die nog ergens aan denkt... Of die ergens verbanden mee legt...

JAMES: Dat had je gedacht. In deze streek vergeten ze niet zo gauw. Ze vertellen elkaar nog steeds verhalen rond het knappend haarvuur, als buiten de wind rondom het huis giert.

FIONA: (*verbaasd*) Waar heb je het over?

JAMES: Evelyn Wooters weet zich nog - via verhalen van haar moeder - gebeurtenissen uit 1937 te herinneren. Een verschijning van de Vrouw van het Meer!! Dus gebeurtenissen van dik 20 jaar geleden gelden hier als zeer recent.

FIONA: (*kortaf*) Jij bent gek.

JAMES: Nee, voorzichtig. Niet opvallen, door buitensporig gedrag of geldsmijterij. Langzaam inburgeren... Al vinden ze me nog steeds "eentje van buitenaf".

FIONA: Jij wilde hier wonen.

JAMES: Ja. In de schaduw van de anonimiteit van het platteland. Met minder slimme politiecommissarissen. Waar de misdaad wordt bestreden door de plaatselijke veldwachter, onder het genot van een goede sigaar en een goede pint bier. En dat is gelukt.

FIONA: Waarom doe je dan zo angstig?

JAMES: Weet ik veel! Voorgevoelens... Nou ja... Je hebt gelijk. Ik moet me niet zo aanstellen.

FIONA: Juist. En waar is Joyce?

JAMES: Vriendinnen charteren voor een soort van tuinfeest dat de zonen van Evelyn volgende week organiseren.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto